

hněteného a vzápětí v peci páleného. Drobné lidské děje se jedním máznutím octnou na plátně velkých dějin. Události venkovského dvora nakypí samy v sobě, slijí se s okolním "netečným" počasím i dalšími pryskyřicemi světa a zjeví svou komickou i temnou, pohansky alchymickou podstatu. „I když teta Frantina / hned po osvobození / vystoupila z církve / ještě dlouho před bouřkami / odstavovala mléko z plotny /...! strýc Tónek i to zkyslé mlíko užil / k zalívání hořícího peří / I vosk by za své možná vzal/kdyby náhle nepřišly kroupy..." Příroda, byť jaksi utemovaná do půdorysu selského života, je nakonec podobně dramatická jako velké lidské dějiny. A ty se dějí jen skrz drobné lidské činění, do něhož se na oplátku - čímž je koloběh uzavřen - vplétají gesta přírodní. Kovanda maluje svět jakoby ustavičně povstávající z matečného louhu, ulepený od plodové vody i v okamžicích zániku a pomíjení, jež v sobě nesou zas jen rodovou vitálnost prazákladního, "pohádkového" hybatele - *proměny*. Básník ovšem tyto věci nekáže z hermeticky spekulativních výšin, ale zakouší je intuitivně spolu s námi v živých, zažitých, oznošených sochařskými rukama hnětených obrazech.